

Vlaams
Parlement

stuk **1547** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 26 maart 2012 (2011-2012)

Voorstel van resolutie

van de heren Joris Van Hauthem en Wim Van Dijck

betreffende de splitsing
van het gerechtelijk arrondissement Brussel

TOELICHTING

I. DE VLAAMSE EIS TOT SPLITSING VAN HET GERECHTELIJK ARRONDISEMENT BRUSSEL

De Vlaamse ontvoogdingsstrijd kent een heel lange geschiedenis. De laatste decennia is deze uitgemond in een zekere federalisering van dit land door de grondwettelijke indeling in taalgebieden, de vastlegging van de taalgrens en de oprichting van gemeenschappen en gewesten. Een van de finaliteiten daarvan was en is om te komen tot duidelijk van elkaar afgebakende territoria tussen de Vlamingen en de Franstaligen in dit land en beide volkeren voor bepaalde bevoegdheidsdomeinen tot op zekere hoogte bestuursautonomie te verlenen.

In de loop van dat federaliseringsproces zijn tot op heden evenwel een aantal anomalieën op dat principe blijven bestaan. De meest bekende anomalie is zonder twijfel de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. In het kielzog daarvan werd evenwel bijna steeds ook verwezen naar de problematiek van het gerechtelijk arrondissement Brussel. Hoewel die laatste doorgaans veel minder aandacht kreeg en bijna altijd in de schaduw van de kieskringproblematiek naar de achtergrond werd geduwd, is zij niet minder belangrijk.

De Vlaamse politieke verantwoordelijken hebben in het verleden dan ook al meermaals hun politieke wil geuit om ook het gerechtelijk arrondissement Brussel te splitsen op basis van een begrenzing tussen enerzijds het eentalige Nederlandse taalgebied en anderzijds het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Er kan in dat verband onder meer naar de volgende politieke wilsuitingen worden verwezen:

- in het Vlaamse regeerakkoord van 13 juli 1999 werd de splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel en het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde gevraagd, en wel in de eerste helft van deze legislatuur, dus voor eind 2001 (*Parl. St. VI. Parl. 1999, nr. 31/1*);
- op 10 december 2003 vroeg het Vlaams Parlement unaniem dat de splitsing van de kieskring en het gerechtelijk arrondissement voor de volgende Europese verkiezingen van juni 2004 een feit zou zijn (*Parl. St. VI. Parl. 2003-04, nr. 1875/4*);
- in het Vlaamse regeerakkoord van 19 juli 2004 werd dan weer het volgende engagement aangegaan: “De Vlaamse regering en de regeringspartijen nemen het engagement, zoals verwoord in de verklaring van 13 mei 2004 ten overstaan van de burgemeesters van het arrondissement Halle-Vilvoorde, over. Hiertoe vragen zij aan hun fractie in Kamer en Senaat om los van het door de federale regering aangekondigde Forum, uiterlijk bij de start van het parlementair jaar, wetsvoorstellen tot splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde voor de verkiezingen van de Kamer, de Senaat en het Europees Parlement en wetsvoorstellen tot splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde in te dienen en onverwijld goed te keuren. De Vlaamse regering zal parallel en tegelijk de institutionele middelen aanwenden waarover ze in het kader van het coöperatief federalisme beschikt om deze doelstelling effectief te realiseren.” (*Parl. St. VI. Parl. 2004, nr. 31/1*);
- op 1 februari 2008 wordt de zogenaamde Octopusnota opgesteld, een politiek akkoord tussen CD&V, Open Vld, sp.a en N-VA over de verdere communautaire evolutie, waarin wij het volgende lezen: “De splitsing van het kies- en gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde is in dit verband een belangrijke Vlaamse eis omdat de huidige regeling geen rekening houdt met de grondwettelijke indeling van het land in taalgebieden zoals bepaald door artikel 4 van de Grondwet. De Vlaamse overheid verwerpt dan ook elk initiatief dat ingaat tegen onze vraag naar respect voor het Nederlandstalige karakter van de rand rond Brussel en de territoriale integriteit van Vlaanderen. Ik wil sterk benadrukken dat we geen enkel initiatief zullen dulden dat

- ertoe leidt dat het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt uitgebreid, of dat de Franse Gemeenschap bevoegdheden krijgt in Vlaanderen.”;
- in het Vlaamse regeerakkoord van 13 juli 2009 wordt de Octopusnota ten slotte als bijlage toegevoegd en maakt zij er dus integraal deel van uit (*Parl. St. VI*. Parl. 2009, nr. 31/1).

Uit al die verklaringen komt naar voren dat de splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel ten eerste snel moest gebeuren, en ten tweede zonder toegevingen aan de Franstalige imperialistische eisen in ruil voor een dergelijke splitsing.

II. DE ONAANVAARDBARE WIJZE WAAROP HET GERECHTELIJK ARRONDISEMENT BRUSSEL WORDT ONTDUBBELD IN HET KADER VAN DE ZESDE STAATSHERVORMING

Die voorwaarden zijn helaas verre van voldaan door de wijze waarop het gerechtelijk arrondissement Brussel in het kader van de zesde staatshervorming wordt hervormd. De bepalingen uit het communautaire akkoord die daarop betrekking hebben, hebben integraal catastrofale gevolgen voor de rechtsbedeling van de Nederlandstaligen in Brussel en zetten de gerechtelijke verfransing van Halle-Vilvoorde op het spoor, zodat de remedie vele malen erger is dan de kwaal die wordt aangeklaagd. Wij verklaren hieronder een en ander nader.

1. De huidige situatie

Voor een goed begrip moet men uiteraard zicht hebben op de huidige situatie van het gerechtelijk arrondissement. De rechtbank en het parket van Brussel-Halle-Vilvoorde zijn weliswaar tweetalig, maar toch wordt in de belangrijke wet op het taalgebruik in gerechtszaken (1935) in grote mate rekening gehouden met het eentalige karakter van Halle-Vilvoorde.

Het arrondissement wordt opgedeeld in een gebied intra muros (Brussel-19), dat beschouwd wordt als tweetalig en een gebied extra muros (de 35 gemeenten van Halle-Vilvoorde), dat behandeld wordt als eentalig gebied. Wel is er een beperkte uitzondering wat betreft de faciliteitengemeenten. De vrederechten kunnen er Franstalige vonnissen vellen, waartegen bij een Franstalige rechter beroep kan worden aangetekend. Voor het overige gebeuren dagvaardingen in Halle-Vilvoorde steeds in het Nederlands en wordt de procedure nadien in principe in het Nederlands gevoerd.

Daar kan vandaag al, net zoals in heel het land, van worden afgeweken, maar dan moet dat door beide partijen voor de rechter bepleit worden bij het begin van de procedure. Als hij toestemt, verzendt hij het dossier naar een andere kamer van de Brusselse rechtbank. Elders in Vlaanderen of Wallonië wordt het dossier dan doorgestuurd naar een anderstalige rechtbank over de taalgrens. Van die regeling wordt niet zo vaak gebruikgemaakt, want de advocaten raden ze vanzelfsprekend af. Meestal verliezen ze dan immers hun cliënt.

Sinds de splitsing van de Brusselse balie in 1985 wordt de eentaligheid van Halle-Vilvoorde ook gerespecteerd door de advocaten. Artikel 430 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt zeer duidelijk dat enkel de advocaten van de Nederlandse Orde (bedoeld wordt de orde van Nederlandstalige advocaten) hun kantoor kunnen hebben in het administratief arrondissement Halle-Vilvoorde. Franstalige advocaten dienen hun kantoor te houden binnen de grenzen van Brussel-19.

Toch is de huidige situatie in het gerechtelijk arrondissement Brussel (de officiële naam verwijst niet naar Halle-Vilvoorde) om velerlei redenen niet bevredigend. De rechtbanken zijn onoverzichtelijk groot en moeten rekening houden met verschillende bronnen van wetgeving (Federaal Parlement, Vlaams Parlement, Brussels Hoofdstedelijk Parlement,

Vlaamse en Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, Parlement van de Franse Gemeenschap enzovoort), ook op strafrechtelijk en fiscaal vlak. Het klassieke probleem van de gerechtelijke achterstand is in Brussel mede daardoor, maar ook ten gevolge van slecht beheer, bijzonder groot. De Brusselse rechtbanken zijn ook bevoegd voor dossiers die niets met Brussel of Halle-Vilvoorde te maken hebben. Zo zijn er vandaag een zeer groot aantal verkeersongevallen aanhangig voor de Brusselse politierechtbank die zich in West-Vlaanderen of Luxemburg hebben afgespeeld, maar die louter omdat de zetel van de verzekeringsmaatschappij er gevestigd is, toch in Brussel moeten worden beoordeeld.

Bovendien zijn er belangrijke tweetaligheidsvereisten, wat niet onlogisch is voor een tweetalige rechtbank. Zo moet twee derde van alle magistraten bij de rechtbanken (rechtbank van eerste aanleg, arbeidsrechtbank en rechtbank van koophandel) en het parket het bewijs leveren van de kennis van de tweede taal. In de praktijk zijn het vooral de Vlamingen die de tweetaligen aanbrengen. Ondanks een grote versoepeling van de taalexamens slaagt men er steeds moeilijker in om tweetalige magistraten te vinden. Dat werd een tiental jaar geleden omzeild door justitieminister Verwilghen via de uitbreiding van het aantal ‘toegevoegde magistraten’, voor wie helemaal geen taalvereisten gelden. Hij kwam daarmee royaal tegemoet aan de Franstalige eisen. Men had dit ten minste moeten compenseren met de invoering van een passieve basiskennis van de andere taal voor alle nieuwe magistraten, zodat men in staat zou zijn de vonnissen van de eigen rechtbank te lezen.

Wat het parket betreft, is men het er al lang over eens dat Brussel-Halle-Vilvoorde een veel te grootschalig en te verscheiden gebied is (grootstedelijk versus landelijk) om efficiënt te kunnen beheren. Een parket met meer dan honderd magistraten leiden in zo een complex gebied, is een haast onuitvoerbare opdracht.

2. Drie wetsvoorstellen

Om de huidige situatie te veranderen, werden drie wetsvoorstellen ingediend: het voorstel-Maingain-Bacquelaine (FDF-MR), het voorstel-Vandenberghe (CD&V) en het voorstel-Laeremans (Vlaams Belang).

2.1. Laeremans

Het meest recente voorstel is dat van senator Laeremans, dat werd voorgesteld op 2 december 2010 en een volledige (verticale) splitsing inhoudt van zowel het parket als de rechtbanken. In dat voorstel wordt een eigen parket opgericht en aparte Nederlandstalige rechtbanken voor Halle-Vilvoorde (met behoud van de faciliteiten in ‘de zes’, en bijgevolg met een aantal tweetalige magistraten) en daarnaast een tweetalig parket in Brussel en gesplitste, eentalige Nederlandstalige en Franstalige rechtbanken in Brussel. Een kwart van de magistraten in Brussel zou Nederlandstalig zijn.

Tegelijk wordt in dat voorstel ook het hof van beroep gesplitst: een tweetalig hof van beroep wordt bevoegd voor Brussel-19 en een nieuw, Nederlandstalig hof van beroep in Leuven, wordt bevoegd voor Vlaams-Brabant en Limburg. Het aantal inwoners van dat nieuwe rechtsgebied zou ongeveer even groot zijn als dat van het verkleinde beroepshof van Antwerpen (bijna 1,9 miljoen inwoners versus 1,7 miljoen in de provincie Antwerpen).

Dat wetsvoorstel was vooral een reactie op de voorstellen van de zogenaamde Atomium-werkgroep, die het gerechtelijke landschap wou omvormen tot een zeer vreemde structuur. De rechtbanken van eerste aanleg en de parketten zouden georganiseerd worden per provincie en de arbeids- en handelsrechtbanken volgens het grondgebied van het hof van beroep. Niet alleen zou dat leiden tot een veel te complexe, onoverzichtelijke structuur, bovendien zou dat betekenen dat de eentalig Nederlandstalige arbeids- en handelsrechtbanken van Leuven zouden worden toegevoegd aan de tweetalige Brusselse rechtbanken. Een achteruitgang van formaat.

Het voorstel toont aan dat het perfect mogelijk is om een werkbaar alternatief te creëren. Een rechtbank voor Halle-Vilvoorde die vergelijkbaar is met die van Leuven en tegelijk levensvatbare Nederlandstalige rechtbanken in Brussel, die een gezonde concurrentie kunnen aangaan met de Franstalige rechtbanken. De Franstalige rechtbanken werden daarbij niet benadeeld met betrekking tot het aantal magistraten, vergeleken met de huidige situatie. Bovendien behield Brussel 90% van de magistraten, terwijl het rechtsgebied toch met 36% zou inkrimpen. Een billijke en realistische regeling, onder meer gelet op de hogere werkdruk en de hogere criminaliteit in Brussel. In totaal zou de oprichting van die nieuwe rechtbanken en het nieuwe hof van beroep een toename vergen van een 15-tal magistraten.

2.2. *Vandenbergh*e

Het wetsvoorstel-Vandenbergh is gebaseerd op de splitsing van de Brusselse balie. De tweetalige rechtbanken worden opgedeeld in een Nederlandstalige rechtbank die bevoegd is voor Brussel en Halle-Vilvoorde en een Franstalige rechtbank die bevoegd is voor Brussel (en waarnaar ook Franstalige strafzaken uit Halle-Vilvoorde kunnen worden overgeheveld, zoals vandaag ook gebeurt). Vandaar dat wordt gesproken van een asymmetrische of horizontale splitsing.

Het parket wordt verticaal gesplitst in een Nederlandstalig parket voor Halle-Vilvoorde en een tweetalig parket voor Brussel. Zeer merkwaardig en onaanvaardbaar in dat voorstel is dat de rechtsvordering voor Nederlandstalige Brusselaars zou worden uitgevoerd door het parket van Halle-Vilvoorde. Op die manier zou het Brusselse parket niet volwaardig ten dienste staan van de Brusselse Nederlandstaligen, die daardoor een soort tweederangsburgers zouden worden.

Een van de belangrijkste argumenten van Vandenbergh tegen een verticale splitsing is dat op die wijze de Vlaamse aanwezigheid in Brussel sterk wordt verzwakt. Dat argument is niet overtuigend. In december 2010 telde de Nederlandse Orde (dat zijn de Vlaamse advocaten bij de Brusselse rechtbank) 2481 advocaten, waarvan er liefst 1912 kantoor hielden in Brussel en slechts 569 in Halle-Vilvoorde. Met 1912 advocaten blijft de Nederlandstalige Brusselse balie nog steeds groter dan de Antwerpse (1836 advocaten). De Vlamingen moeten dan ook niet vrezen dat ze bij een verticale splitsing onvermijdelijk zouden worden gemarginaliseerd in Brussel. Veel hangt af van de wijze waarop de splitsing voltrokken wordt en van de grootte van de nieuwe Nederlandstalige rechtbank in Brussel.

Een handhaving van het huidige gerechtelijk arrondissement verhindert dat er een op provinciale basis georganiseerde rechtbank zou komen in Vlaams-Brabant (zoals dat inmiddels werd overeengekomen in het akkoord over Veiligheid en Justitie van 28 oktober – zie verder). Bovendien wordt tevens verhindert dat Vlaanderen op termijn autonoom zou kunnen worden op het vlak van Justitie over het grondgebied van het volledige gewest. Halle-Vilvoorde blijft immers een aanhangsel van Brussel.

2.3. *Maingain*

Het wetsvoorstel van FDF'er Maingain en zijn toenmalige liberale fractievoorzitter Bacquelaire behoudt het unitaire parket (weliswaar met een functionele tweedeling) en deelt de rechtbanken op (men spreekt over 'le dédoublement') in eentalige rechtbanken, die beide op volstrekt gelijke wijze bevoegd zijn voor zowel Brussel als Halle-Vilvoorde. De tweetaligheidsvereisten voor de magistraten worden daarbij volledig afgeschaft. Dit 'dédoublement' zou een gigantische uitbreiding betekenen van de faciliteiten in gerechtszaken en de eentaligheid van Halle-Vilvoorde helemaal op de helling zetten.

Opmerkelijk is dat in het voorstel niet wordt gevraagd om de procedure voor de taalwijziging te vergemakkelijken; ze wordt enkel op een analoge wijze gebracht als bij de andere

rechtbanken. Het wetsvoorstel van de FDF-voorzitter is overigens erg summier. Er wordt niet over taalkaders gesproken. Er wordt geen toename van het aantal Franstalige magistraten geëist.

3. Het akkoord van de regeringspartijen en hun bondgenoten met betrekking tot de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel

3.1. *Splitsing van parket en arbeidsauditoraat*

Het enige positieve punt van dat akkoord is dat er een apart parket wordt opgericht voor Halle-Vilvoorde, zodat er een veiligheidsbeleid kan worden ontwikkeld dat op maat van de streek geschreven is. Het nieuwe parket wordt evenwel meteen zwaar geïnfecteerd door de aanwezigheid van Franstalige parketmagistraten, die de uitdrukkelijke taak hebben om dossiers van anderstaligen naar de Franstalige rechtbank te kanaliseren. Dat is om verscheidene redenen totaal onaanvaardbaar. Ook de taalregeling voor het Brusselse parket, dat voortaan altijd onder leiding van een Franstalige procureur zal staan, kan niet door de beugel.

Een gelijkaardige regeling wordt voor het auditoraat getroffen: een apart Nederlandstalig auditoraat voor Halle-Vilvoorde, met een Franstalige waakhond en een Brusselse auditeur die altijd Franstalig zal zijn.

3.1.1. *Parket en auditoraat van Halle-Vilvoorde: meteen geïnfecteerd*

Het parket van Halle-Vilvoorde zal bestaan uit “20% van het huidige kader van het parket van Brussel (BHV), met inbegrip van de toegevoegde magistraten. Dit parket is samengesteld uit Nederlandstalige magistraten waarvan 1/3 tweetalig is.”. En dan komt het: “Met het oog op het prioritair behandelen van de Franstalige zaken, zullen functioneel tweetalige Franstalige magistraten, overeenstemmend met 1/5 van het aantal Nederlandstalige magistraten van HV, van het parket van Brussel gedetacheerd worden. Zij zullen deze zaken behandelen zodra de verdachte voor de Franse taal zal hebben gekozen. Zij staan onder het gezag van de procureur des Konings van HV voor wat de uitvoering van het strafrechtelijk beleid betreft, maar onder het hiërarchisch gezag van de procureur des Konings te Brussel.”.

Concreet telt het huidige kader van het parket van BHV 92 statutairen en 29 toegevoegden of 121 mensen. Een vijfde daarvan bedraagt 24. Het parket van Halle-Vilvoorde zal dus 24 Nederlandstalige parketmagistraten tellen, waarvan 8 ‘functioneel’ tweetalig zijn. Voor de nieuwe procureur geldt een ‘grondige’ (en dus zwaardere) tweetaligheidsverplichting. Daarbovenop komen vijf gedetacheerde tweetalige Franstaligen, die rechtstreeks hun orders zullen krijgen van de Franstalige Brusselse procureur. In de praktijk krijgen we dus een Franstalige afdeling binnen het Nederlandstalige parket van Halle-Vilvoorde, die rechtstreeks wordt gestuurd vanuit Brussel. Dat roept heel ernstige bezwaren op.

1. We krijgen dus een verschillend vervolgingsbeleid in Halle-Vilvoorde naargelang men Nederlandstalig of Franstalig is. Franstalige zaken moeten immers prioritair behandeld worden. Waarop kan een dergelijke prioriteit gebaseerd zijn? Zijn Franstalige daders in enig opzicht belangrijker dan Nederlandstalige? Waarom wordt hier een beleid van twee maten en twee gewichten geïnstalleerd?

2. Waarom moeten Franstalige delinquenten die een misdrijf plegen in Halle-Vilvoorde, maar die heel vaak woonachtig zijn in Halle-Vilvoorde, zo noodzakelijk vervolgd worden door Franstalige parketmagistraten, die dan bovendien nog onder de hiërarchie staan van de Franstalige procureur van Brussel? Wat is er dan mis met Nederlandstalige parketmagistraten die een tweetaligheidsproef hebben afgelegd en die trouwens vandaag al met een ploeg dit werk in Halle-Vilvoorde verrichten? Waarom zoveel wantrouwen (en misprij-

zen) voor Nederlandstalige magistraten? En waarom moeten die Franstalige magistraten slechts ‘functioneel tweetalig’ zijn en niet ‘grondig tweetalig’, terwijl ze toch in eentalig Nederlandstalig gebied werken?

3. Waarom kunnen die Franstalige parketmagistraten dan niet onder de hiërarchie staan van de procureur van Halle-Vilvoorde? Door twee hiërarchieën in te bouwen, creëert men vooral veel anarchie. Dat staat haaks op de noodzaak van een eenvormig veiligheidsbeleid in Halle-Vilvoorde. Nergens anders in het land is het mogelijk dat de ene procureur de andere zo kan saboteren. Nergens anders is het mogelijk dat een procureur tuchtrechtelijk bevoegd is voor magistraten van een andere procureur.

4. Deze regeling druist helemaal in tegen het territorialiteitsbeginsel en miskent het Nederlandstalige karakter van Halle-Vilvoorde volkomen. Zelfs in faciliteitengemeenten wordt vandaag geen Franstalig personeel benoemd, maar enkel mensen met een Nederlandstalig diploma, die in een aantal gevallen het bewijs moeten leveren van de kennis van het Frans. Gezien de faciliteitenproblematiek is het inderdaad niet onlogisch dat een deel van de Vlaamse magistraten Frans kent, maar dat verantwoordt allerm minst de aanstelling van Franstalige magistraten.

5. De regeling zal ervoor zorgen dat het hele onderzoek in dossiers met een anderstalige dader van meet af aan bij een Franstalige onderzoeksrechter komt en grotendeels in het Frans zal worden gevoerd, ook al zijn tal van andere elementen Nederlandstalig. Bijvoorbeeld, een Roemeens dieventrio uit Halle breekt in bij Nederlandstalige gezinnen uit Dworp en de getuigen zijn Nederlandstalig. Toch zal het onderzoek grotendeels in het Frans gevoerd worden en de (Nederlandstalige) politie zal aangezet worden zoveel mogelijk onderzoeksdaaden in het Frans te verrichten. Die regeling zal onmiskenbaar bijdragen tot de verfransing van Halle-Vilvoorde.

6. De Franstalige onderzoeks- en strafrechters van Brussel zijn van oudsher veel lakser dan hun Nederlandstalige collega's. Franstalige verdachten en vreemdelingen zullen dan ook systematisch kiezen voor de Franstalige procedure, zelfs al spreken ze vlot Nederlands, al wonen ze in Halle-Vilvoorde en zijn ook de slachtoffers Nederlandstalig. De gevolgen zullen snel merkbaar zijn. Wanneer een verdachte wordt aangehouden en voor de Franstalige procedure kiest, wordt de kans veel groter dat hij meteen weer vrijkomt en zijn criminele activiteiten kan voortzetten. Het is dus allerm minst zeker dat er op het terrein in Halle-Vilvoorde veel ten goede zal veranderen.

7. Ook de Orde van Vlaamse Balies (OVb) protesteert met klem tegen die detachering van vijf Franstalige parketmagistraten en geeft een zeer terecht extra argument: “Het tweetalige Brusselse parket kampt nu al met een tekort aan magistraten. Tweetalige Franstaligen zijn broodnodig in het Brussels parket. De achterstand aldaar zal ondanks de splitsing morgen niet opgelost zijn.”.

Jos Colpin, eerste substituut en gewezen woordvoerder van het Brusselse parket, reageert in een interview in de Juristenkrant van 26 oktober jl. bijzonder scherp: “Hoe halen ze het in hun hoofd? Die mensen hangen af van de procureur in Brussel; hoe zal de korpschef in Halle-Vilvoorde dan een deftig personeelsbeleid kunnen voeren? Dit alles geeft de indruk dat men in feite een veredelde adjunct van de procureur des Konings van Brussel wil creëren. Ik hoop dat het niet zo loopt. Bovendien, we hebben die Franstaligen in Halle-Vilvoorde niet nodig. De Nederlandstaligen hebben er voldoende kennis van het Frans om zelf Franstalige zaken te behandelen, zoals dat nu ook al het geval is en de laatste tientallen jaren altijd geweest is. Ik vermoed hier een politieke bedoeling achter, namelijk een steeds grotere voet tussen de deur houden in Halle-Vilvoorde als stap naar de uitbreiding van Brussel.”.

De regels voor het parket gelden mutatis mutandis ook voor het arbeidsauditoraat. Vier van de zeven Nederlandstaligen bij het Brusselse auditoraat verhuizen naar Halle-

Vilvoorde, waar zij het gezelschap krijgen van een Franstalige gedetacheerde, die onder de hiërarchie blijft staan van de (steeds) Franstalige auditeur van Brussel.

3.1.2. Parket en auditoraat van Brussel: afbouw van de tweetaligheid

“In afwachting van het vastleggen van de kaders, onder andere volgens de werklastmeting, zal het parket van Brussel voortaan samengesteld zijn uit één vijfde Nederlandstaligen en vier vijfde Franstaligen. Op het geheel van de magistraten zal één derde tweetalig zijn.”. Samen gelezen met het vorige hoofdstuk (parket Halle-Vilvoorde) houdt die regeling in dat het parket van Brussel een kader behoudt van 97 magistraten, waarvan 19 Nederlandstaligen en 78 Franstaligen. We hadden liever een verhouding van 25/75 gezien (cf. het wetsvoorstel-Laeremans) in plaats van 20/80, maar gezien het heel hoge Franstalige werkvolume in strafrechtelijke aangelegenheden in Brussel, kunnen we hiermee leven. Toch is die 20% Nederlandstaligen een absoluut minimum. Als men daaronder zakt, dreigen de Nederlandstalige parketmagistraten helemaal gemarginaliseerd te raken. Dat staat op termijn ook daadwerkelijk te gebeuren, vermits het definitieve kader zal afhangen van de werklastmeting. Voor ons is 20% een absolute ondergrens.

Wel zijn we het ten zeerste oneens met de afbouw van de tweetaligheidsverplichtingen bij het parket van twee derde naar amper een derde. Vermits Brussel een tweetalige stad is en het Brusselse parket moet werken met zowel de Nederlandstalige als de Franstalige rechtbank en met Nederlandstalige en Franstalige politiemensen, blijft er behoefte aan een veralgemeende tweetaligheidsverplichting bij de parketmagistraten. Vermits de 1/3-regel ‘in globo’ geldt en niet per taalgroep, blijft er nauwelijks een stimulans over om de Franstaligen ertoe aan te zetten een tweetaligheidsexamen af te leggen. Minstens zou men aan alle parketmagistraten een passieve kennis moeten opleggen van de andere landstaal, zodat men in staat zou zijn de anderstalige documenten en vonnissen te begrijpen.

Zo mogelijk nog erger is dat het Brusselse parket in de toekomst altijd geleid zal worden door een Franstalige procureur, bijgestaan door een Nederlandstalige adjunct. Die regeling is discriminatoir en haast racistisch, want ze houdt in dat een Nederlandstalige, hoe bekwaam hij ook is, in zijn eigen hoofdstad nooit meer kan doorgroeien tot het ambt van procureur des Konings, en dat het grootste en belangrijkste parket van het land, met jurisdictie over de internationale instellingen, nooit meer kan geleid worden door iemand die de taal spreekt van de meerderheid van het land.

Dat wordt verantwoord met het argument dat de procureur van Halle-Vilvoorde altijd een Nederlandstalige is, maar dat is een vals argument. Beide situaties zijn niet te vergelijken en kunnen dus onmogelijk aan elkaar gekoppeld worden. Brussel is immers de tweetalige hoofdstad van het land, waar Nederlandstaligen en Franstaligen op voet van gelijkheid zouden moeten staan. Vandaag zijn de taalrol van de procureur-generaal van Brussel en van de procureur aan elkaar gekoppeld. Zij kunnen nooit van dezelfde taalrol zijn. Bovendien moet een Nederlandstalige altijd opgevolgd worden door een Franstalige en omgekeerd. In de toekomst zal het dus mogelijk zijn dat zowel de procureur als de procureur-generaal van Brussel Franstalig zullen zijn, zodat de Vlamingen veel minder vat zullen hebben op het veiligheidsbeleid in de hoofdstad. Deze regeling is dus de zoveelste illustratie dat Brussel aan het verglijden is van een tweetalige stad naar een dominant Franstalige stad, waar de Nederlandstaligen gedegradeerd zijn tot tweederangsburgers.

De regels voor het Brusselse parket gelden mutatis mutandis ook voor het arbeidsauditoraat. Een vijfde van de leden zal Nederlandstalig zijn en vier vijfde Franstalig. Dat betekent dat drie Nederlandstalige parketmagistraten achterblijven in Brussel en dat de Franstaligen hun twaalf magistraten kunnen behouden. Ook hier wordt de tweetaligheid afgebouwd naar een derde en krijgen we voorgoed een Franstalige auditeur. Onze kritiek op die regeling is identiek aan onze reactie op de regeling voor het parket.

3.1.3. Aantal parketmagistraten

De omvang van het nieuwe parket van Halle-Vilvoorde lijkt op zich redelijk, ook in verhouding met Brussel. Een parket van 24 leden (onnodig verhoogd met 5 Franstalige gedetacheerden) lijkt inderdaad voldoende. Brussel behoudt op die manier een kader van 97 personen, wat ruim viermaal hoger ligt dan de 24 van Halle-Vilvoorde. Gezien de zeer hoge criminaliteitscijfers, de bendeforming, het zware banditisme en de vele illegalen in de hoofdstad lijkt dat een correcte verdeling.

Ook in vergelijking met Leuven kan niet gesteld worden dat Halle-Vilvoorde misdeeld wordt. Leuven telt 490.000 inwoners en heeft momenteel 18 parketmagistraten. Met 24 Nederlandstalige magistraten zal Halle-Vilvoorde (600.000 inwoners) geen tekort hebben.

Het parket van Brussel-19 zal versterkt uit deze operatie komen. Momenteel heeft het parket een kader van 92 statutairen (61F-31N) en 29 toegevoegden (20F-9N), of een totaal van 121 mensen. In de praktijk zijn er evenwel al geruime tijd 20 statutaire plaatsen vacant (2 Nederlandstaligen en 18 Franstaligen). Op dit moment bedraagt het totale aantal effectieven dus 101.

Aan Franstalige kant slaagt men er zeer moeilijk in om tweetalige parketmagistraten te vinden om aan de 2/3-verplichting te voldoen. Momenteel zijn er 27 tweetalige Franstaligen voor een Franstalig kader van 61, of een tekort van 14. Het systeem van toegevoegde magistraten werd trouwens gecreëerd om die tweetaligheidsverplichting te omzeilen. Met de nieuwe regeling (waarbij nog slechts een derde van alle parketmagistraten tweetalig moet zijn), zullen de Franstalige vacatures snel opgevuld kunnen worden. Niemand van de nieuw aangeworvenen hoeft immers nog tweetalig te zijn.

Bij een volledig ingevuld kader zal Brussel over 97 parketmagistraten beschikken, nauwelijks vier minder dan het huidige aantal. Maar door de afsplitsing van Halle-Vilvoorde zal het werkingsgebied natuurlijk veel kleiner zijn. Hopelijk zal dat in Brussel leiden tot een verhoogde efficiëntie en tot minder seponeringen.

We zijn op zich in ieder geval geen tegenstander van de relatieve versterking van het Brusselse parket. Dat onderdeel komt overeen met ons eigen wetsvoorstel. Alleen hadden we in een hoger percentage Nederlandstaligen voorzien (25%), het behoud van de tweetaligheid op twee derde en een veralgemeende passieve kennis van de tweede landstaal.

Door de oprichting van een eigen, grotendeels Nederlandstalig parket in Halle-Vilvoorde stellen we vast dat het totale aantal Nederlandstalige parketmagistraten met dit akkoord niet zal dalen. Als onze interpretatie van de cijfers juist is, zullen we in Halle-Vilvoorde over 24 parketmagistraten beschikken en in Brussel over 19. Dat zijn er 43, of 3 meer dan het huidige kader (5 meer dan het huidige aantal magistraten in functie). Het gaat evenwel om voorlopige kaders. De kans is reëel dat het aantal Nederlandstalige parketmagistraten in Brussel over drie jaar zal dalen als blijkt dat er verhoudingsgewijs niet genoeg Nederlandstalige strafzaken zijn in Brussel. Dat kan voor ons niet. Voor de goede werking van het Brusselse parket is 20% Nederlandstaligen een absoluut minimum.

De grootste winnaar in dit verhaal zijn de Franstaligen. Hun kader wordt uitgebreid van 81 naar 83 (78 in Brussel en 5 in Halle-Vilvoorde), maar in werkelijkheid zal hun aantal stijgen van 63 naar 83. Een reële vooruitgang dus met 20 parketmagistraten of meer dan 30%. Niemand van de nieuw aangestelden zal tweetalig moeten zijn. Ook in de toekomst hoeft het aantal tweetalige Franstaligen niet uitgebreid te zijn, vermits men ervan kan uitgaan dat de Vlamingen (ook al zijn ze slechts met 20%) het gros van de tweetaligen zullen leveren.

Bij het auditoraat stellen we een status quo vast aan Vlaamse kant (3 in Brussel en 4 in Halle-Vilvoorde) en een beperkte uitbreiding van het Franstalige kader (12 in Brussel en 1 in Halle-Vilvoorde of +1). Door de ondergraving van de tweetaligheidsverplichting en de versnelde opvulling van de kaders zal het aantal Franstalige effectieven stijgen van 9 naar 13.

3.2. *‘Dédoublement’ van de rechtbanken volgens het model-Maingain*

Het is ronduit rampzalig dat voor de rechtbanken gewerkt wordt met het model-Maingain en niet met het model-Vandenbergh, laat staan met het splitsingsmodel van het Vlaams Belang. Er komt dus geen splitsing van Brussel en Halle-Vilvoorde, maar een ontdebelling in eentalige rechtbanken, die gelijk bevoegd zijn voor heel BHV. De tekst van het akkoord is heel duidelijk: “De rechtbank van eerste aanleg, de rechtbank van koophandel, de arbeidsrechtbank en de arrondissementsrechtbank zullen ontdebeld worden in een Franstalige en een Nederlandstalige rechtbank die voor heel het gerechtelijk arrondissement van Brussel, samengesteld uit de 54 gemeenten van BHV, bevoegd zijn.”.

Voor alle duidelijkheid, de arrondissementsrechtbank is geen echte rechtbank, maar een verwijzingskamer die moet aanduiden welke rechtbank (eerste aanleg, koophandel of arbeid) bevoegd is. In de praktijk gaan we dus van drie tweetalige rechtbanken met eentalige kamers naar zes eentalige rechtbanken, die alle zes bevoegd worden voor zowel de 19 Brusselse gemeenten als alle 35 gemeenten van Halle-Vilvoorde.

Dat is voor de Vlamingen een rampscenario, want het gaat hier om een regelrechte dijkbreuk ten voordele van de Franstaligen. Vandaag wordt Halle-Vilvoorde immers beschouwd als een eentalig Nederlandstalig gebied, waarvoor de procedures in het Nederlands verlopen. De dagvaarding van de inwoners uit Halle-Vilvoorde (dat wil zeggen, de officiële oproep via een gerechtsdeurwaarder om te verschijnen) gebeurt stevast in het Nederlands. Wanneer twee inwoners uit Halle-Vilvoorde beslissen om samen naar de rechtbank te stappen (de zogeheten vrijwillige verschijning), moet dat in de regel ook voor een Nederlandstalige kamer van de Brusselse rechtbank. De uitzonderingen daarop zijn beperkt:

- vonnissen van de vrederechter met betrekking tot inwoners van de faciliteitengemeenten kunnen Franstalig zijn. In dat geval zijn het Franstalige kamers van de rechtbank van eerste aanleg die oordelen in beroep;
- in strafrechtelijke zaken kan een verwijzing naar een Franstalige kamer of naar een Brusselse politierechtbank gevraagd worden, maar de (Nederlandstalige) rechter beschikt over een beoordelingsmarge en kan peilen naar de daadwerkelijke taalkennis van de gedaagde. Zeker voor de politierechtbanken van Halle en Vilvoorde gebeurt dat tamelijk consequent, tot ergernis van nogal wat Franstaligen, die liever voor een milde Franstalige politierechter verschijnen;
- in burgerlijke zaken kan een taalwijziging aangevraagd worden, maar beide partijen moeten het eens zijn, men moet dat verdedigen voor de rechter en die moet deze vraag in de regel inhoudelijk beoordelen. Advocaten raden een dergelijke taalwijziging meestal af;
- vandaag kan een verweerder (iemand die gedagvaard wordt) uit een faciliteitengemeente eenzijdig een verzending naar een Franstalige rechter vragen, maar ook hier beschikt de rechter over een ruime beoordelingsmarge, waarbij hij zich kan baseren op de concrete taalkennis van de gedaagde.

Dat verandert zeer drastisch. De Franstalige rechtbanken worden gelijk bevoegd met de Nederlandstalige voor alle 35 gemeenten van Halle-Vilvoorde. Het verschil blijft dat dagvaardingen in Halle-Vilvoorde nog steeds in het Nederlands moeten gebeuren en dat procedures via dagvaarding bijgevolg altijd bij de Nederlandstalige rechtbank moeten starten, maar:

- twee inwoners uit Halle-Vilvoorde kunnen voortaan rechtstreeks naar de Franstalige rechtbank stappen (vrijwillig verschijnen), zelfs zonder dat zij Franstalig zijn, bijvoor-

- beeld omdat de Franstalige rechtbank sneller werkt. Dat is helemaal nieuw. Er is geen enkele appreciatie of controle meer door een Nederlandstalige rechter;
- bij de procedure met een dagvaarding wordt een gezamenlijke vraag tot taalwijziging veel gemakkelijker gemaakt. Een eenvoudig verzoekje aan de griffie volstaat. De rechter moet dan binnen de vijftien dagen een beslissing nemen en mag enkel nagaan of er inderdaad een akkoord is. Dat wordt dus een formaliteit. Die regeling wordt zelfs uitgebreid tot heel het land. Vandaag is een dergelijke taalwijziging de hoge uitzondering; in de toekomst gaat dat legio worden in heel Vlaanderen;
 - wanneer de verweerder een inwoner is van een faciliteitengemeente kan hij veel gemakkelijker de taalwijziging eisen en bijgevolg de verzending naar de Franstalige rechtbank, zelfs indien de eiser Nederlandstalig is en helemaal geen taalwijziging wil. De beoordelingsmarge van de rechter wordt heel sterk ingeperkt. Hij mag alleen nog rekening houden met de dossierstukken en de eventuele taal van de arbeidsverhouding. De taalkennis van de gedaagde mag niet meer getoetst worden. Als men bijvoorbeeld een auto verkoopt aan een inwoner van Wemmel en er zijn wat meer mails verzonden in het Frans dan in het Nederlands, dan mag men het als verkoper voortaan voor de Franstalige rechter gaan uitleggen in plaats van aan de Nederlandstalige, zelfs al spreekt de koper perfect Nederlands;
 - nog veel straffer is dat men overweegt om die extra faciliteiten uit te breiden naar heel het land: “De wenselijkheid om dit stelsel uit te breiden naar het geheel van de gerechtelijke arrondissementen zal worden onderzocht door de commissie voor de modernisering van de rechterlijke orde.”. Blijkbaar verstaat men tegenwoordig onder modernisering een terugkeer naar de periode voor 1935. Dat zou inderdaad de invoering betekenen van nieuwe francofone privileges in heel Vlaanderen.

Bij het minste taalconflict kan men in beroep gaan bij de ‘verenigde Nederlandstalige en Franstalige arrondissementsrechtbanken’. De voorzitter heeft een doorslaggevende stem. Het voorzitterschap van dat college wisselt volgens een regelmatige beurtrol. Een concreet gevolg is dat iemand die gedagvaard wordt voor de Vilvoordse politierechtbank en Nederlands spreekt, maar toch liever in het Frans voor de Brusselse politierechtbank verschijnt, nu veel gemakkelijker de doorverwijzing zal kunnen afdwingen.

Om te besluiten, terwijl de Franstalige rechtbank vandaag slechts uitzonderlijk bevoegd is voor personen uit Halle-Vilvoorde, worden de Nederlandstalige en de Franstalige rechtbank in de toekomst bijna volledig gelijkgeschakeld. Dat betekent dat Halle-Vilvoorde juridisch verglijdt van een eentalig Nederlandstalig gebied naar een tweetalig gebied. De juridische verfransing van heel Halle-Vilvoorde wordt daarmee op gang gebracht.

Wanneer men in die omstandigheden de Franstalige rechtbanken ook nog eens extra middelen geeft ten opzichte van de Nederlandstalige (meer rechters en griffiers, zie verder) zal dat leiden tot een zwaar concurrentievoordeel, waardoor Franstalige rechtbanken de Nederlandstalige zelfs in Halle-Vilvoorde zullen wegconcurreren.

Tot op heden is het wettelijk niet toegelaten dat leden van de Franse Orde van Advocaten zich vestigen in Halle-Vilvoorde, maar de kans is groot dat dat verbod binnen afzienbare tijd zal sneuvelen. Daarover staat niets in het akkoord, maar doordat beide rechtbanken in de toekomst quasi gelijk bevoegd zullen zijn over Halle-Vilvoorde, rolt men als het ware de rode loper uit voor een massale toestroom van Franstalige advocaten in Halle-Vilvoorde en voor klachten bij het Grondwettelijk Hof wegens zogezegde discriminatie.

3.3. *Waanzinnige taalkaders in de rechtbanken; Vlamingen zeer zwaar gediscrimineerd*

Tot op heden is er in het gerechtelijk arrondissement Brussel wettelijk een minimale aanwezigheid verzekerd van een derde Nederlandstalige en een derde Franstalige magistraten in de drie Brusselse rechtbanken, het parket en het arbeidsauditoraat. De rest van het kader wordt ingevuld op basis van het werkvolume. Die wetgeving voldoet en is correct.

Bij de arbeidsrechtbank en bij de rechtbank van koophandel wordt die wetgeving goed nageleefd. Dat leidt tot een kader van 9 Nederlandstalige arbeidsrechters en 17 Franstaligen. Bij de rechtbank van koophandel bedraagt het werkvolume aan Nederlandstalige kant 45% en is er vandaag een kader van 44% Nederlandstaligen (11 op 24) en 56% Franstaligen. Bij het arbeidsauditoraat is er een kader van 7 Nederlandstaligen en 12 Franstaligen en bij het huidige parket een kader van 31 vaste Nederlandstaligen en 9 toegevoegden versus 62 vaste Franstaligen (waarvan 18 niet ingevuld) en 20 toegevoegden.

Bij de rechtbank van eerste aanleg wordt de minimale aanwezigheid van een derde Nederlandstaligen al geruime tijd op een perfide wijze omzeild via het systeem van de toegevoegde magistraten. Bij de vaste kaders is er namelijk een verhouding van 35 Nederlandstaligen en 70 Franstaligen (waarvan 5 plaatsen vacant), maar bij de toegevoegden zijn er 31 Franstaligen versus 5 Nederlandstaligen. Op een totaal van 136 ingevulde plaatsen zijn er momenteel 96 Franstaligen of ruim 71% en amper 40 Nederlandstaligen of 28,4%. Bij de grootste rechtbank van Brussel zijn de Nederlandstaligen vandaag dus al met 5% te weinig.

Veel is evenwel nog niet genoeg. De Franstaligen zijn er aan de onderhandelingstafel in geslaagd een compleet waanzinnige taalverhouding af te dwingen van nog amper 20% Nederlandstaligen en 80% Franstaligen bij diezelfde rechtbank van eerste aanleg en bij de arbeidsrechtbank, en 40% Nederlandstaligen en 60% Franstaligen bij de rechtbank van koophandel. Dat betekent een extreme achteruitgang van het aantal Nederlandstalige magistraten en griffiebedienden, zonder dat daar een ernstige objectieve reden voor is.

Die verhoudingen zijn, zeker wat de eerstgenoemde rechtbanken betreft, in de verste verte niet in overeenstemming met het werkvolume, noch met de bevolkingssituatie in BHV. Een verhouding van 20/80 kan hoogstens aanvaard worden voor Brussel-19, maar hoege-naamd niet voor heel BHV.

3.3.1. *Rechtbank van eerste aanleg*

Vandaag zijn er in deze rechtbank 40 Nederlandstalige magistraten actief en 96 Franstalige op een effectief kader van 136. Dat is 28,4% versus 71,6%. Eigenlijk gaat het om 101 Franstaligen op een totaal kader van 141, want er zijn 5 Franstalige vacatures bij het vaste kader niet ingevuld. Formeel heeft er geen werklastmeting plaatsgevonden, maar op basis van de nieuw binnengekomen burgerlijke zaken en de vonnissen in strafzaken in 2010, kan men zich een zeker idee vormen van het werkvolume.

Burgerlijke zaken 2010			Strafrechtelijke vonnissen 2010		Totaal	
N	9885	32,74%	2.209	26,33%	12.094	31,35%
F	20.308	67,26%	6.180	73,67%	26.488	68,65%
T	30.193	100,00%	8.389	100,00%	38.582	100,00%

Het gros van de dossiers bij de rechtbank van eerste aanleg zijn burgerlijke dossiers (ruim 30.000 in 2010). Daarvan bedroeg het aantal nieuw ingeschreven Nederlandstalige dossiers 32,7%. Het aantal vonnissen in strafzaken bedroeg 8389, waarvan 26,3% Nederlandstalige. Als men die cijfers optelt, komt men nog steeds aan een percentage van 31,35% Nederlandstalige dossiers. De huidige reductie van het percentage Nederlandstalige magistraten naar 28% met behulp van toegevoegden is dus onrechtvaardig en niet te verantwoorden. Het is echter helemaal te gek om de verhoudingen nog verder scheef te trekken naar 20% versus 80%.

Nochtans wordt die verhouding sterk verdedigd door de heer Luc Hennart, de Franstalige voorzitter van deze rechtbank. De heer Hennart is in dit verhaal allerm minst een neutrale persoon die een correct verhaal vertelt. Hij voert met veel ijver een Franstalige politieke

agenda, waarbij hij de zware afzwakking van de tweetaligheidsvereisten voor magistraten (van twee derde naar een derde, zowel bij het parket als bij de rechtbanken) luid toejuicht. Zijn openhartigheid zorgde voor grote verontwaardiging bij magistraten en advocaten op een debat van het Vlaams Pleitgenootschap op 7 november 2011. In een interview in De Standaard van 7 oktober 2011 verklaarde de heer Hennart over de werklust: “De verhouding in de vonnissen is op dit moment eerder 75/25. Maar als je de achterstand aan Franstalige kant meetelt, kom je aan een veel hoger cijfer dan 80%. Zeker voor de straf- en jeugdzaken.”.

Die uitspraak is geen klein beetje strijdig met de waarheid. We zijn daarvoor in het jongste jaarverslag gaan kijken, waar heel andere cijfers te vinden zijn. De verhouding 75/25 is een afronding naar beneden van de vonnissen in strafzaken: 25,7% Nederlandstalige in 2007, 28,8% in 2008 en 27,4% in 2009. Maar in burgerlijke zaken (veel meer dossiers en meestal veel meer werk per dossier) bedroeg het percentage Nederlandstalige vonnissen in die jaren respectievelijk 36,1%, 35,4% en 37,3%. Zelfs in jeugdzaken schommelt het aantal Nederlandstalige vonnissen rond de 25% (respectievelijk 25,2%, 25,5% en 24,03%). In de tabellen met betrekking tot de achterstand zien we geen onoverkomelijke verschillen.

Bovendien kan de achterstand nooit een criterium zijn voor de verantwoording van nieuwe taalverhoudingen. In het beste geval kan dat een tijdelijke verhoging van het aantal effectieven verantwoorden. Maar de Franstaligen mogen niet op structurele wijze beloond worden en de Vlamingen mogen zeker niet gestraft worden voor de tragere, minder efficiënte werking in de Franstalige kamers.

We tillen heel zwaar aan die cijfermanipulatie. Het is absoluut onaanvaardbaar dat de voorzitter van een rechtbank cijfers verdraait voor politieke doeleinden en daarmee een belangrijk deel van de burgers groot onrecht aandoet.

De concrete gevolgen van de invoering van de 80/20-verhouding zijn uiterst verregaand op het vlak van het personeelsbestand van deze rechtbank. Het personeelsbestand wordt aan Franstalige kant viermaal groter dan aan Vlaamse kant.

Aantal vaste zetelende magistraten:

	2010	Na BHV-akkoord	Vershil
N	35 + 5	28	- 12 (in werkelijkheid 19 te weinig)
F	70 + 31	113	+ 12 (19 te veel)
T	141	141	

Vandaag zouden de Nederlandstaligen op basis van de 1/3-regel moeten beschikken over 47 magistraten op 141. Het zijn er in werkelijkheid slechts 40 of 7 te weinig. Na de invoering van de 20/80-regeling zouden er opnieuw 12 Nederlandstaligen moeten sneuvelen. Er blijven er dan nog 28 over op een totaal van 141. Dat zijn er 19 te weinig volgens de 1/3-regeling.

Aan Franstalige kant zijn er vandaag 96 ingevulde plaatsen, terwijl het er maximaal 94 zouden mogen zijn. Vijf vacatures zijn niet ingevuld. Na invoering van de 20/80-regeling zullen ze beschikken over 113 magistraten op 141 of 19 meer dan hun vandaag eigenlijk toekomt.

Bij de griffie is de slachting nog veel groter. Daar speelt het werkvolume vandaag minder mee. Vermits er meer Nederlandstaligen slagen voor de (al afgezwakte) tweetaligheidsvereisten, zijn zij verhoudingsgewijs sterker vertegenwoordigd, zeker bij de statutairen. Dat is de Franstaligen al zeer lang een doorn in het oog. Voor de griffies van de nieuwe eentalige rechtbanken geldt dezelfde 20/80-regeling.

Griffie	Statutair			Contractueel			Totaal		
	Nu	Na		Nu	Na		Nu	Na	
N	112	38	- 74	58	40	- 18	170	78	-92
F	76	150	+ 74	140	158	+18	216	308	+92
T	188			198			386		

Bij de rechtbank van eerste aanleg verdwijnen 92 van de 170 Nederlandstalige griffiebedienden, of meer dan de helft.

3.3.2. Arbeidsrechtbank

Vandaag zijn er in deze rechtbank 9 Nederlandstalige magistraten actief en 16 Franstaligen op een kader van 26. Er is één Franstalige vacature. De Nederlandstaligen hebben dus ruim 34,6% van de magistraten. Het werkvolume bedroeg in 2010 26,79% en in 2011 (tot 30 september) 30,48%. Ook hier is er dus geen enkele objectieve reden waarom men zou moeten terugvallen op 20%.

Aantal zaken 2010			Aantal zaken 2011		
N	5827	26,79%		30,48%	
F	15.923	73,21%		69,52%	
T	21.750	100,00%		100,00%	

Ook hier zouden de gevolgen op het vlak van personeelsbezetting zeer verregaand zijn. Het aantal Nederlandstalige magistraten zou bijna halveren (van 9 naar 5), terwijl het kader voor de Franstaligen zou stijgen van 17 naar 21.

Aantal vaste magistraten arbeidsrechtbank			
	2010	Na BHV-akkoord	Vershil
N	9	5	- 4
F	17	21	+ 4
T	26	26	

Bij de griffie is de slachting aan Nederlandstalige kant buitengewoon groot. Maar liefst twee derde van de Nederlandstalige griffiers zal vervangen worden door Franstaligen. Het aantal Nederlandstaligen zakt van 50 naar amper 16 of een terugval met 34 mensen.

Griffie	Statutair			Contractueel			Totaal		
	Nu	Na		Nu	Na		Nu	Na	
N	33	9	- 24	17	7	- 10	50	16	- 34
F	13	37	+ 24	17	27	+ 10	30	64	+34
T	46			34			80		

Aan de situatie met betrekking tot de arbeidsrechtbank werd al enige aandacht besteed in de media, dankzij het dappere verweer van Gaby Van den Bossche, de voorzitter van de Brusselse arbeidsrechtbank. In een vrije tribune in de krant De Standaard van 11 oktober 2011 hekelde deze voorzitter dat zij tijdens de onderhandelingen op geen enkel moment geconsulteerd was in deze nochtans uiterst belangrijke aangelegenheid. Ze waarschuwde dat de 20/80-regeling ‘onherstelbare schade’ zou teweegbrengen: “Indien de nieuwe Nederlandstalige rechtbank met een capaciteit van 20% van de magistraten een werkvolume van minstens 30% dient te behandelen, brengt dit met zich dat elk jaar een derde van

de ingeleide zaken niet zal kunnen worden behandeld. Dat er met andere woorden een achterstand zal ontstaan. Elke twee jaar wordt zo een achterstand gecreëerd van een jaar – terwijl er nu al een achterstand van twee jaar bestaat in de geschillen over arbeidsovereenkomsten.”.

Mevrouw Van den Bossche voegt eraan toe dat het werkvolume van de meest arbeidsintensieve dossiers, de arbeidsovereenkomsten en de collectieve schuldenregeling, aan Nederlandstalige kant meer dan 40% bedraagt. Ze verzette zich ten slotte met klem tegen het akkoord om de werklast pas drie jaar na de opstart van het nieuwe systeem te meten: “Die werklastmeting wordt al jaren beloofd zonder resultaat – en dat is niet de fout van de Nederlandstalige Brusselse magistraten, die er vragende partij voor zijn.”.

3.3.3. *Rechtbank van koophandel*

In de rechtbank van koophandel is het aandeel van de Nederlandstalige zaken al jarenlang heel wat groter dan in de andere rechtbanken. In 2010 ging het volgens de voorzitter van deze rechtbank om 45% van in totaal 15.687 zaken. Daar staat momenteel een personeelskader tegenover van 11 Nederlandstalige magistraten op 24, versus 13 Franstaligen of 45,8%.

Anders dan bij de rechtbank van eerste aanleg en de arbeidsrechtbank, heeft men zich akkoord verklaard om het personeelskader voorlopig vast te leggen op 40/60 in plaats van op 20/80. Maar ook die vermindering is ongegrond. Er is geen enkele reden om het Nederlandstalige kader te verkleinen tot 10 magistraten, terwijl het werkvolume duidelijk 11 magistraten verantwoordt.

Aantal zaken 2010			Aantal magistraten			Verschil
			2011	Na BHV-bis		
N	8628	45%	N	11	10	- 1
F	7059	55%	F	13	14	+ 1
T	15.687	100%	T	24	24	

Ook bij een verhouding van 60/40 moet vastgesteld worden dat het Nederlandstalige griffiepersoneel aanzienlijk wordt uitgedund. Het aantal Nederlandstalige personeelsleden zakt met 17. Met een 45/55-verhouding zou de vermindering aan Nederlandstalige kant beperkt blijven tot 12.

Griffie	Statutair			Contractueel			Totaal		
	Nu	Na		Nu	Na		Nu	Na	
N	37	21	- 16	19	18	- 1	56	39	- 17
F	16	32	+16	26	27	+1	42	59	+17
T	53			45			98		

3.3.4. *Politierechtbank*

Ook de Brusselse politierechtbank wordt opgedeeld volgens de 20/80-verhouding. Ondanks het feit dat de territoriale bevoegdheid van die rechtbank beperkt is tot Brussel-19 (Halle en Vilvoorde hebben hun eigen politierechtbanken), is die verhouding niet in overeenstemming met de reële werklast. Voor de strafzaken heeft men een verhouding van 10% Nederlandstalige dossiers versus 90% Franstalige, maar bij de burgerlijke verkeerszaken is de verhouding volgens de deken van de politierechtbank momenteel 35% Nederlandstalige dossiers versus 65% Franstalige. Hoewel die dossiers veel minder talrijk zijn, genereren zij wel de grootste werklast. Het gaat immers vaak om uitgebreide verzekeringsdossiers,

waarvoor schadevergoedingen moeten worden berekend. Volgens de deken kan de totale verhouding in de werklust Nederlands-Frans geraamd worden op 30% Nederlandstalige dossiers en 70% Franstalige dossiers. Ook hier gaat het dus niet op te werken met een arbitraire 80/20-verhouding.

Bij een opdeling van de politierechtbank boeken de Franstaligen verhoudingsgewijs de grootste vooruitgang. Gezien het tweetalige verloop van de zittingen heeft die functie in het verleden immers vooral Nederlandstalige magistraten aangetrokken. Er bestaat bovendien geen taalkader zoals bij de andere rechtbanken. Bij een opdeling naar eentalige politierechtbanken zal het gros van de plaatsen naar Franstaligen gaan.

Aantal magistraten

	2010	Na BHV-bis	Vershil
N	11	3	- 8
F	3	11	+ 8
T	14	14	

Griffie	Statutair			Contractueel			Totaal		
	Nu	Na		Nu	Na		Nu	Na	
N	16	6	- 10	10	4	- 6	26	10	- 16
F	13	23	+10	11	17	+ 6	24	40	+16
T	29			21			50		

Momenteel zijn er in Brussel 14 politierechters werkzaam, waarvan er 11 Nederlandstalig zijn. De opdeling van de rechtbank en de toepassing van de 20/80-verhouding zal tot gevolg hebben dat het aantal Nederlandstalige rechters zal dalen van 11 naar 3 en dat het aantal Franstaligen zal stijgen van 3 naar 11. Het aantal Nederlandstalige griffiebedienden zal zakken van 26 naar 10. De Franstaligen hebben komaf willen maken met het Nederlandstalige overwicht en zijn dan ook laaiend enthousiast over dit onderdeel van het gerechtelijk BHV-akkoord. Op de webstek van de Franstalige liberalen kraait Brussels MR-parlementslid en fractievoorzitter Vincent De Wolf victorie: “Il garantira aux francophones d’être traités par des magistrats francophones, et ce alors qu’une grande majorité des magistrats actuels étaient néerlandophones. La nouvelle répartition des magistrats permettra aux justiciables francophones d’être jugés sous un délai raisonnable.”.

Dat is een uiterst gortige uitspraak, aangezien hier wordt gesuggereerd dat de Franstaligen momenteel onrechtvaardig behandeld worden en langer moeten wachten op een vonnis. Al die rechters zijn nochtans geslaagd voor een examen ‘grondige tweetaligheid’. Zij mogen en kunnen dus zitting houden in de beide talen. Net zoals bij de Brusselse vrederechters zijn hun zittingen volledig tweetalig en wisselen Nederlandstalige en Franstalige dossiers elkaar voortdurend af. Bovendien is de achterstand bij de politierechtbank de voorbije jaren weggewerkt. Het is dus helemaal niet zo dat er aan Franstalige kant een grotere achterstand is dan aan Nederlandstalige kant.

Ook de politierechters zelf stellen zeer ernstige vragen bij die opdeling. Zij vergelijken de werking van de politierechtbank met die van de vrederechters. Nagenoeg alle dossiers zijn er in de praktijk meertalig. Zij vragen om de politierechtbank op dezelfde manier te behandelen als de Brusselse vrederechters, met name de huidige, tweetalige situatie te behouden.

3.3.5. *Algehele Nederlandstalige achteruitgang*

In totaal vermindert het aantal Nederlandstalige magistraten met 25 (12+4+1+8) ten opzichte van het huidige aantal. Als we evenwel rekening houden met het actuele tekort van 7 Nederlandstalige magistraten bij de rechtbank van eerste aanleg, in vergelijking met de

wettelijke minimumnorm, kunnen we zelfs stellen dat er een Vlaamse achteruitgang op komst is ten belope van 32 magistraten.

Bij de griffies is er een Nederlandstalige achteruitgang van maar liefst 159 personeelsleden (92+34+17+16). Het totale aantal Nederlandstalige griffiebedienden zakt van 302 naar 143, wat neerkomt op meer dan een halvering. Indien men bij de opdeling rekening zou houden met een correcte verhouding van 33/66 in plaats van 20/80 bij de rechtbanken van eerste aanleg en de arbeidsrechtbanken en met 45/55 in plaats van 40/60 bij de rechtbanken van koophandel, zouden er 67 Nederlandstalige griffiebedienden minder moeten sneuvelen.

Het spiegelbeeld van die cijfers is uiteraard de vooruitgang aan Franstalige kant. Zij winnen 25 (en eigenlijk zelfs 32) magistraten en 159 griffiebedienden.

3.3.6. *Beoordeling*

De 20/80-regeling houdt in dat de Franstalige rechtbank van eerste aanleg en de arbeidsrechtbank viermaal groter zullen zijn dan hun Nederlandstalige tegenhanger, terwijl het werkvolume slechts tweemaal groter is. Het gaat hier om het meest stuitende en meest onrechtvaardige en tegelijk ook meest absurde onderdeel van het gerechtelijke BHV-akkoord. Mocht het FDF zoïets enkele maanden geleden openlijk voorgesteld hebben, zouden de Vlamingen in koor geroepen hebben dat het om een belachelijke provocatie ging.

De dupe van die dramatische historie is in de eerste plaats de Vlaamse burger in Brussel en Halle-Vilvoorde, die in de toekomst veel langer dan vandaag op een gerechtelijke uitspraak zal moeten wachten. Die buitensporig onrechtmatige bevoordeling van de Fransstaligen zal echter ook leiden tot een toenemende verfransingsdruk. De Franstalige rechtbanken zullen immers veel competitiever zijn en dus veel sneller kunnen functioneren dan de Nederlandstalige, waardoor steeds meer mensen, ook Vlamingen, geneigd zullen zijn naar de Franstalige rechtbank te stappen.

De Tijd bracht op 20 oktober 2011 uit dat de Vlaamse onderhandelaars gebriefd waren door de kabinetschef van toenmalig justitieminister De Clerck, maar dat die cijfers niet met de realiteit overeenstemmen. Men krijgt een gevoel van plaatsvervangende schaamte als men zoïets verneemt, want het getuigt toch wel van manifeste onbekwaamheid van de minister als hij er niet in slaagt aan de onderhandelaars de juiste cijfers mee te delen met betrekking tot zijn eigen diensten. Een onderhandelaar getuigt anoniem: “Hadden we geweten dat de cijfers fout waren, hadden we zelf navraag gedaan. Dit is echt vervelend. We voelen ons gepakt.”. Toen de toenmalige minister daarmee geconfronteerd werd, verklaarde hij: “Als er in het parlement cijfers opduiken die objectief tegen te spreken zijn, [dan] kan er nog worden gedebatteerd. Bovendien komt er een werklasmeting die over drie jaar exacte cijfers zal opleveren.”.

Die drie jaar zijn in werkelijkheid ruim vier jaar, aangezien de drie jaar pas een aanvang nemen na de inwerkingtreding van de wet (ten vroegste op 1 januari 2013). Intussen is het kwaad geschied en zal er in de Vlaamse rechtbanken een onaanvaardbare achterstand zijn ontstaan. De OVB heeft dan ook overschot van gelijk als ze een onmiddellijke werklasmeting eist en in afwachting daarvan de handhaving van de bestaande kaders.

3.4. *Blokkering van Justitie op federaal niveau; blokkering van een moderne Justitie in Vlaams-Brabant*

Het is volkomen verkeerd om de procedures voor een aanvraag tot taalwijziging te vergemakkelijken. Men zou die mogelijkheid integendeel beter afschaffen. Ze druist immers in tegen de territoriale basisfilosofie van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken. Justitie dreigt daardoor helemaal in de greep te komen van de ‘personalisering’, zonder dat nog

rekening moet worden gehouden met de omgeving waar men woont en de gebruiken die in die streek bestaan. Terecht wijst de OVB op de vele problemen die zo een versoepelde taalwijziging met zich mee zal brengen. In welke taal moet een dergelijk vonnis bijvoorbeeld uitgevoerd worden? Wat met de geschillen die vandaag verplicht voor een territoriaal vastgestelde rechtbank gebracht worden?

Nog veel erger is het dat Justitie, ten gevolge van de in heel het land sterk versoepelde aanvraagprocedure tot taalwijziging, meer dan ooit geblokkeerd wordt op federaal niveau. Het zal immers veel moeilijker worden om te evolueren naar een Vlaamse Justitie, met eigen rechtsregels en een eigen strafprocedure. Overal in Vlaanderen zullen Franstaligen immers claimen dat ze ‘recht’ hebben op een Franstalige rechtbank en bijgevolg op de toepassing van federaal recht en federale procedures. Iedere evolutie naar een eigen Vlaamse Justitie wordt daarmee gefnuikt.

Jaren geleden riep oud-CD&V-voorzitter Marc Van Peel dat de splitsing van Justitie dringender was dan die van BHV. Vandaag wordt het gerechtelijk arrondissement BHV grondwettelijk gebetonneerd en is de splitsing van Justitie verder weg dan ooit. Zodra men inderdaad overgaat tot de grondwettelijke betonning van de zogenaamde gerechtelijke rechten van de Franstaligen in Vlaanderen, zal het de facto onmogelijk zijn om binnen de Belgische context ooit nog een echte splitsing van Justitie door te drukken.

Op 28 oktober 2011 werd door de regeringsonderhandelaars een deelakkoord goedgekeurd over Justitie en Veiligheid, waarin beslist werd om de rechtbanken en parketten te hergroeperen op provinciale leest. We zouden daardoor terugvallen van 27 naar 13 arrondissementen. Een zeer goede zaak, ware het niet dat Vlaams-Brabant daarbij niet erkend wordt als een volwaardige provincie. Halle-Vilvoorde blijft een aanhangsel van Brussel en Leuven blijft een klein en bijgevolg niet efficiënt arrondissement. Vlaams-Brabant mist daardoor de trein van de modernisering.

Indien de BHV-regeling daadwerkelijk wordt vergrendeld met een tweederdemeerderheid, betekent dat dat Vlaams-Brabant nooit zal kunnen evolueren zoals de andere Vlaamse provincies. Een discriminatie om ‘u’ tegen te zeggen.

Besluit

Wat nu op tafel ligt in het kader van de zesde staatshervorming is een absolute ramp voor de Vlamingen. Zowel in Brussel als in Halle-Vilvoorde wordt de situatie veel erger dan ze vandaag al is. Brussel wordt in de praktijk een dominant Franstalige stad, waar de Nederlandstaligen een volstrekt ondergeschikte rol toebedeeld krijgen. Halle-Vilvoorde verglijdt naar een tweetalige situatie, zelfs op het niveau van het parket. De Franstalige rechtbanken krijgen bovendien de mensen en de middelen om de Vlaamse rechtbanken kapot te concurreren.

Deze voorstellen komen dan ook in de verste verte niet tegemoet aan de politieke wilsbeschikkingen zoals ze bij herhaling door de Vlaamse politieke verantwoordelijken werden verwoord, maar zijn er integendeel flagrant mee in strijd. Het voorwerp van dit voorstel van resolutie strekt er dan ook toe de voorgestelde regeling krachtig af te wijzen.

Joris VAN HAUTHEM

Wim VAN DIJCK

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Het Vlaams Parlement,

- gelet op de artikelen 1 tot en met 5 van de Grondwet;
- overwegende dat het huidige gerechtelijk arrondissement Brussel strijdig is met de grondwettelijk verankerde federale indeling van dit land in gewesten en gemeenschappen (artikel 1 tot 3 van de Grondwet), in taalgebieden (artikel 4 van de Grondwet) en in provincies (artikel 5 van de Grondwet) en bijgevolg strijdig is met het daarin vervatte territorialiteitsbeginsel;
- gelet op:
 - 1° het Vlaamse regeerakkoord van 19 juli 2004 (*Parl. St. Vl. Parl.* 2004, nr. 31/1);
 - 2° de Octopusnota van 1 februari 2008 (*Parl. St. Vl. Parl.* 2009, nr. 31/1);
 - 3° de Vlaamse regeringsverklaring van 13 juli 2009 (*Parl. St. Vl. Parl.* 2009, nr. 31/1);
- overwegende dat in al die verklaringen de Vlaamse partijen de politieke wil hebben geuit dat het gerechtelijk arrondissement Brussel onverwijld zou worden gesplitst zonder dat daarvoor communautaire toegevingen moeten worden gedaan aan de Franstaligen;
- gelet op de algemene beleidsnota Staatshervorming van de Federale Regering, inzonderheid hoofdstuk 2.2. Gerechtelijk arrondissement BHV (*Parl. St. Kamer*, DOC 53, 1964/016);
- overwegende dat:
 - 1° in de voorstellen omtrent een zesde staatshervorming alleen het parket echt wordt gesplitst in een afzonderlijk parket voor Brussel-19 en een afzonderlijk parket voor Halle-Vilvoorde;
 - 2° evenwel door de voorgestelde regeling in het op te richten parket van Halle-Vilvoorde:
 - a) een derde van de Nederlandstalige parketmagistraten voortaan tweetalig moet zijn, waardoor voor heel Halle-Vilvoorde op gerechtelijk vlak een uitgebreide faciliteitenregeling wordt ingevoerd;
 - b) Franstalige parketmagistraten vanuit het Brusselse parket, ten getale van een vijfde van de Nederlandstalige magistraten, naar het parket van Halle-Vilvoorde worden gedetacheerd en daaraan worden toegevoegd, wat een totale miskenning inhoudt van het territorialiteitsbeginsel en het Nederlandstalige karakter van Halle-Vilvoorde;
 - c) die Franstalige parketmagistraten slechts functioneel tweetalig moeten zijn en niet grondig tweetalig, hoewel zij worden tewerkgesteld in het Nederlandse taalgebied;
 - d) die Franstalige magistraten rechtstreeks hun orders zullen krijgen van de Franstalige procureur van het parket van Brussel, wat in de praktijk neerkomt op de creatie van een Franstalige afdeling binnen het parket van Halle-Vilvoorde die rechtstreeks wordt gestuurd vanuit Brussel en andermaal leidt tot een schending van het territorialiteitsbeginsel en het onmogelijk zal maken om tot een eenvormig veiligheidsbeleid te komen in Halle-Vilvoorde;
 - e) die Franstalige magistraten prioritair de Franstalige zaken dienen te behandelen, wat leidt tot rechtsongelijkheid als gevolg van een verschillend vervolgingsbeleid voor Nederlandstaligen en Franstaligen in Halle-Vilvoorde, doordat Franstalige zaken sneller in behandeling zullen worden genomen en er een ander, strenger vervolgingsbeleid bestaat aan Nederlandstalige kant in vergelijking met het Franstalige beleid ter zake;
 - f) dat ook voor het onderzoek een forse uitbreiding van de faciliteiten inhoudt, aangezien veel meer dossiers naar Franstalige onderzoeksrechters zullen worden doorverwezen;

- 3° de bezwaren die voor het parket van Halle-Vilvoorde gelden eveneens voor het arbeidsauditoraat opgaan;
- 4° in het op te richten parket van Brussel, beperkt tot de 19 Brusselse gemeenten:
 - a) de tweetaligheidsverplichting voor parketmagistraten van twee derde wordt verminderd tot een derde, waardoor het grondwettelijk vastgelegde tweetalige karakter van Brussel op gerechtelijk vlak nog meer zwaar in het gedrang komt;
 - b) de leiding voortaan per definitie zal berusten bij een Franstalige procureur, bijgestaan door een Nederlandstalige adjunct, waardoor een Nederlandstalige magistraat nooit meer zal kunnen worden aangesteld als procureur des Konings in Brussel, wat een onaanvaardbare discriminatie inhoudt ten aanzien van de Brusselse Vlamingen in het bijzonder en de Vlaamse meerderheid in dit land in het algemeen en in strijd is met het tweetalige karakter van de hoofdstad;
- 5° de bezwaren die voor het parket van Brussel gelden eveneens voor het arbeidsauditoraat opgaan;
- 6° voor wat de rechtbanken betreft:
 - a) er helemaal geen splitsing plaatsgrijpt, maar wel een ontubbeling van de rechtbanken in respectievelijk Nederlandstalige en Franstalige rechtbanken die beide gelijk bevoegd zijn voor heel Brussel-Halle-Vilvoorde, waardoor we evolueren van de huidige tweetalige rechtbanken met eentalige kamers naar eentalige Nederlandstalige en Franstalige rechtbanken in heel Brussel-Halle-Vilvoorde, wat een flagrante inbreuk vormt op het territorialiteitsbeginsel en waarmee een regelrechte dijkbreuk wordt verwezenlijkt in het verlenen van faciliteiten aan Franstaligen op gerechtelijk vlak in Halle-Vilvoorde;
 - b) bij het aanvragen van een taalwijziging en verwijzing naar een Franstalige rechtbank de appreciatiebevoegdheid van de rechter heel sterk zal worden ingeperkt, waardoor dat veel gemakkelijker zal kunnen gebeuren en de faciliteiten op gerechtelijk vlak op die wijze zeer sterk worden uitgebreid;
 - c) voor heel Brussel-Halle-Vilvoorde het aantal Nederlandstalige magistraten – met uitzondering voor de rechtbank van koophandel – van nu een derde wordt teruggebracht tot slechts een vijfde, wat in de praktijk neerkomt op een extreme achteruitgang van het aantal Nederlandstalige magistraten en griffiebedienden;
 - d) die wijzigingen in de taalverhoudingen concreet zullen leiden tot het verlies van 32 Vlaamse magistraten en 159 Vlaamse griffiepersoneelsleden in het gerechtelijk arrondissement Brussel ten voordele van de Franstaligen;
 - e) het personeelsbestand aan Franstalige kant in plaats van twee keer nu vier keer groter zal worden dan aan Nederlandstalige kant, hoewel het werkvolume aan Franstalige kant ruw geschat slechts tweemaal zo groot is als aan Nederlandstalige kant;
 - f) de in het vooruitzicht gestelde herziening van de taalverhoudingen gebaseerd is op foutieve cijfergegevens van de werkelijke werklast en bijgevolg objectief niet te verantwoorden is;
 - g) de in het vooruitzicht gestelde werklastmeting, op basis waarvan een definitieve verdeling van de verhoudingen tussen de taalgroepen zal worden vastgesteld, in het beste geval pas over enkele jaren zal plaatsgrijpen;
 - h) de vooropgestelde verhoudingen, doordat ze absoluut niet stroken met het werkelijke werkvolume, op korte termijn zullen leiden tot een grote gerechtelijke achterstand aan Nederlandstalige kant;
- 7° mogelijk zelfs de taalwijziging in het hele land sterk zal worden versoepeld, waardoor de faciliteiten op gerechtelijk vlak in heel Vlaanderen sterk zouden worden uitgebreid;
- 8° de voorstellen tot hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel ertoe strekken het momenteel in rechtszaken de facto quasi eentalig Nederlandse gebied Halle-Vilvoorde om te vormen tot een de facto tweetalig gebied;
- 9° de voorgestelde hervorming de Franstalige rechtbanken een zwaar concurrentievoordeel geeft ten opzichte van de Nederlandstalige rechtbanken, waardoor de verfransing van Halle-Vilvoorde in gerechtelijk opzicht sterk gestimuleerd wordt;

- gelet op de herziening van artikel 195 van de Grondwet (*Parl. St. Kamer*, DOC 53, 2064/001-004), inzonderheid de bepalingen onder punt 10°;
- overwegende dat:
 - 1° het onder meer de bedoeling is om de zware toegevingen ten nadele van de Vlamingen inzake de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel voortaan grondwettelijk te betonen, zodat de Vlaamse democratische meerderheid met betrekking tot deze materie voor altijd kan worden geneutraliseerd en de Franstalige minderheid op dat vlak een vetorecht krijgt;
 - 2° de regeling die voor de zogenaamde splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel in het kader van de zesde staatshervorming werd uitgedokterd; meer dan ooit tevoren in strijd is met de grondwettelijk verankerde federale indeling van dit land in gewesten en gemeenschappen, in taalgebieden en in provincies en bijgevolg strijdig is met het daarin vervatte territorialiteitsbeginsel;
 - 3° door de in het vooruitzicht gestelde hervorming, Justitie meer dan ooit tevoren op federaal vlak wordt geblokkeerd en het veel moeilijker wordt om te evolueren naar een Vlaamse en een Waalse Justitie vanwege de grondwettelijke betoning van de gerechtelijke rechten van de Franstaligen in Vlaanderen;
 - 4° de in het vooruitzicht gestelde hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel flagrant in strijd is met de politieke wilsbeschikking ter zake zoals ze door de Vlaamse politieke verantwoordelijken bij herhaling werd verwoord;
- vraagt de Vlaamse Regering:
 - 1° er bij de Federale Regering op aan te dringen om het gerechtelijk arrondissement Brussel effectief te splitsen, rekening houdend met de grondwettelijk verankerde federale indeling van dit land in gewesten en gemeenschappen, in taalgebieden en in provincies, en het akkoord dat daarover werd afgesloten in het kader van de zesde staatshervorming in die zin fundamenteel te herzien;
 - 2° deze aangelegenheid te agenderen op het Overlegcomité.

Joris VAN HAUTHEM

Wim VAN DIJCK